25/09/2020

“Διάτρητη Ανακοίνωση Πανεπιστημιακής Συγκλήτου!”

/ Γνώμες

Γράφει ο Ανδρέας Ν. Παπαβασιλείου, Διδάκτωρ Θεολογίας, πρ. Επιθεωρητής Μέσης Εκπαίδευσης

Δεν είχα καμία πρόθεση να ασχοληθώ με το θέμα που προέκυψε σε σχέση με τις καρικατούρες ενός ζωγράφου, αγνώστου μέχρι πρόσφατα. Η Ανακοίνωση όμως της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Κύπρου, που δημοσιεύθηκε στον Τύπο την Τρίτη, 22 Σεπτεμβρίου 2020, σχετικά με το θέμα αυτό, δεν μου επέτρεπε να εξακολουθήσω να παραμένω αδιάφορος.

Κατ' αναλογία προς όσα προέταξε στην Ανακοίνωσή της η Πανεπιστημιακή Σύγκλητος, σημειώνω κι εγώ ότι «δεν μπορούμε να σιωπήσουμε, όταν, σε συνθήκες φιλελεύθερης (;) δημοκρατίας», επιχειρείται τέτοια κακοποίηση και διαστροφή της έννοιας της ελεύθερης έκφρασης, προκειμένου να διασωθεί ένας εκπαιδευτικός, ο οποίος, «λόγοις και πράξεσι», επαγγελματικά αυτοχειριάστηκε «εν ταις πλατείαις και ταις ρύμαις».

Αφού ο ίδιος έθεσε εαυτόν εκτός της Εκπαιδεύσεως, γιατί οι τη Σύγκλητο του Πανεπιστημίου Κύπρου συγκροτούντες θέλησαν, για πρώτη φορά, εξ όσων έχω υπόψη μου, να υψώσουν στεντόρεια φωνή και να υπερασπιστούν έναν «καλλιτέχνη», ο οποίος τυγχάνει να είναι και παιδαγωγός και διοικητικός λειτουργός μιας σχολικής μονάδας. Διερωτώμαι, με ποιο πρόσωπο απευθύνεται στους μαθητές κατά τις κοινές συγκεντρώσεις, όταν η συντριπτική πλειονότητα των μελών της σχολικής κοινότητας που διευθύνει «αφορά εις τον της Πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. 12,2). Είναι δηλαδή χριστιανοί ορθόδοξοι.

Στην ίδια επιστημονικά διάτρητη Ανακοίνωσή της η Πανεπιστημιακή Σύγκλητος θεώρησε υποχρέωσή της να μας υπενθυμίσει και το τι είναι «ελευθερία της έκφρασης» και ότι ο κάθε «συγγραφέας, καλλιτέχνης, επιστήμονας και κάθε πνευματικός (;) άνθρωπος γενικά, πρέπει να είναι, και να νιώθει ότι είναι, ελεύθερος να μοιράζεται τα προϊόντα της πνευματικής(;) εργασίας του με τους συμπολίτες του».

Διατυπώνοντας τον γενικό αφορισμό ότι η «ελευθερία της έκφρασης» είναι «αδιαπραγμάτευτη», οι Συγκλητικοί του Πανεπιστημίου Κύπρου δεν εξήγησαν, αν αυτή η «ελευθερία της έκφρασης» έχει κάποια όρια, που είναι ανυπέρβλητα, ή αν εμμένουν σ' αυτήν κι όταν ακόμη υπερβαίνει τα εσκαμμένα, κατά μία Επίτροπο της Κυπριακής Δημοκρατίας, και καταντά ασυδοσία και χυδαιότητα. Διερωτώμαι, αν τα ίδια θα έλεγαν οι Συγκλητικοί, αν αντί της σεπτής μορφής του Ιησού Χριστού, απεικόνιζαν τον αρχηγό άλλης θρησκείας, λόγου χάρη τον Μωάμεθ ή τον Βούδα ή τον Μαρξ και τον Λένιν, οι οποίοι είναι οι πνευματικοί Πατέρες πολλών από τους «συντρόφους» μας. Με ποια κριτήρια, ο εν λόγω ζωγράφος επέλεξε τον Χριστό για να ικανοποιήσει τον καλλιτεχνικό του οίστρο και να αναδείξει την αμφιλεγόμενη «τέχνη» του;

Στην ίδια Ανακοίνωση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Κύπρου προστίθεται ότι, «στο μέτρο που το καλλιτεχνικό έργο δεν παρεμβάλλεται στην άσκηση των αρμοδιοτήτων ενός δημόσιου αξιωματούχου, η ελευθερία της έκφρασης αποτελεί αδιαπραγμάτευτη αξία».

Η γενική αυτή θεώρηση της ελευθερίας έκφρασης έρχεται σε αντίθεση με την αρχή, η οποία απαιτεί την εναρμόνιση λόγου και τρόπου ζωής. Ο άνθρωπος και ειδικά όσοι ασκούν δημόσιο λειτούργημα και μάλιστα είναι παιδαγωγοί θα πρέπει να διακρίνονται για τη συνέπεια των λόγων και των έργων τους. Η άποψη αυτή των Συγκλητικών ανατρέπει τη μακραίωνη αρχή, σύμφωνα με την οποία κάθε λειτουργός και μάλιστα ο παιδαγωγός δεν θεωρείται κατάλληλος και μάλιστα άξιος για την κατάληψη και τη διατήρηση μιας ανάλογης δημόσιας θέσης, αν ο βίος και τα έργα του, και προπαντός οι ιδεοληψίες του, αποτελούν λόγο και αιτία σκανδαλισμού του λαού.

Καταλήγοντας, με πόνο ψυχής σημειώνω ότι η απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Κύπρου μού προκάλεσε έκπληξη, διότι το ανώτατο εκπαιδευτικό αυτό ίδρυμα του τόπου μας, αντί να στηρίζει τις αξίες και τους θεσμούς στο μαρτυρικό νησί μας, στηρίζει και προβάλλει καρικατούρες πολύ χαμηλού επιπέδου, οι οποίες προσβάλλουν τα χρηστά ήθη, την παράδοση, τους εθνικούς αγώνες και προ πάντων την πίστη του λαού στο ιερό πρόσωπο του Ιησού Χριστού και τον θεσμό της Εκκλησίας με το ελεεινό θέαμα να κατουρά σκύλος στα ιερά άμφια του Αρχιεπισκόπου. Αυτό νοηματεί την ύβρη στα ιερά και τα όσια της φυλής και την προσβολή σε ό,τι ιερό και όσιο έχουμε, παράλληλα δε γελοιοποιεί κι εξευτελίζει την πίστη και τη θρησκεία του Κυπριακού λαού, ο οποίος χρηματοδοτεί και τους Καθηγητές του ανωτάτου εκπαιδευτικού ιδρύματος του τόπου μας.

Αναμέναμε πιο σοβαρή από μέρους τους στάση, στα πλαίσια των νόμων και του

σεβασμού της θρησκευτικής ελευθερίας. Δυστυχώς όμως μας απογοήτευσαν οι άνθρωποι αυτοί του πνεύματος με μια μικρονοητικότητα και συνδικαλιστική μικροψυχία. Τι πρότυπα, αλήθεια, υπερασπίζονται; Μήπως αυτά τα οποία, για τη μεγίστη πλειονότητα του λαού, προσβάλλουν την παιδεία της νεολαίας μας και προσβάλλουν το βέβηλο και το βλάσφημο με πρόσχημα την αδιαπραγμάτευτη